

Arrest

nr. 347 834 van 4 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. KABONGO MWAMBA
Louizalaan 441/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Malinese nationaliteit te zijn, op 23 februari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 15 februari 2026 tot teruggedrijving (bijlage 11) en tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gelet op de beschikking van 2 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat C. KABONGO MWAMBA verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 februari 2026 kwam verzoeker aan op de luchthaven van Zaventem, vanuit Bamako (Mali) via Casablanca (Marokko). Hij had een geldig nationaal paspoort bij zich en een Zweedse verblijfskaart.

1.2. De verwerende partij treft op 15 februari 2026 een beslissing tot teruggedrijving.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“TERUGDRIJVING

op 15/02/2026 om 07:46 uur, aan de grensdoorlaatpost DAC LPA BRU-NAT GC/VVR, Luchthaven ZAVENTEM, werd door ondergetekende K. M. (...)

achternaam T. (...) voornaam C. (...) geboren op (...)1984 te KAYES geslacht (mlv) man die de volgende nationaliteit heeft MALI wonende te houder van het document Paspoort nummer (...) afgegeven te BAMAKO op 10-12-2024

afkomstig uit Bamako via Casablanca Mohamed V met AT844 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht)

op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

(...)

X (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: HET DOOR BETROKKENE GEBRUIKTE VISUM/ VERBLIJFSDOCUMENT WORDT VAN VALSHEID BETICHT EN WORDT GERECHTELIJK IN BESLAG GENOMEN.

BETROKKENE BESCHIKT DUS NIET MEER OVER ENIG GELDIG VISUM/ VERBLIJFSDOCUMENT.

Dossiernummer(...).

(...)

X (D) Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing:

Document: Verblifskkaart van Zweden, Vervalsing: Totaal Vals

X (H) Staat ter fine van weigering van toegang gesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)²

x in het SIS, reden van de beslissing: Weigering van toegang tot en verblijf van een onderdaan van een derde land op het grondgebied van de lidstaten

(...)”.

1.3. Eveneens op 15 februari 2026 neemt de verwerende partij een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.4. Bij arrest van 25 februari 2026 met nr. 341 853 verwerpt de Raad de op 19 februari 2026 ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ter terechtzitting deelt de verwerende partij mee dat verzoeker ondertussen, na het indienen van een verzoek om internationale bescherming dat niet binnen de voorzien termijn werd behandeld door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, toegelaten werd het Rijk te betreden, maar nog steeds wordt vastgehouden, niet langer op grond van artikel 74/5, §1, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), maar wel op grond van artikel 74/6, §1, van de Vreemdelingenwet. Ze legt daarvan de ondersteunende stukken neer ter terechtzitting.

Dit betekent dat de tweede bestreden beslissing tot vasthouding met als grondslag artikel 74/5, §1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, kan worden beschouwd als opgeheven. Hoe dan ook heeft de Raad geen rechtsmacht om te onderzoeken of een beslissing tot vrijheidsberoving rechtsgeldig is. De wetgever heeft deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege toevertrouwd: overeenkomstig artikel 71, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet kan tegen een dergelijke beslissing een beroep worden ingesteld bij de raadkamer van de correctionele rechtbank.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

2.2. Het vermelde in punt 2.1. houdt echter niet in dat het belang bij het beroep verloren is gegaan voor zover het werd ingediend tegen de eerste bestreden beslissing, zijnde de beslissing tot terugdrijving. Uit de stukken neergelegd ter terechtzitting blijkt dat toepassing werd gemaakt van artikel 74/5, §4, 5° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt:

“Toegelaten wordt het Rijk binnen te komen :

(....)

5° de in paragraaf 1, 2°, bedoelde vreemdeling ten aanzien van wie geen beslissing door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd genomen binnen de vier weken na het verzoek om internationale bescherming werd overgezonden”

Artikel 74/5, §5, van de Vreemdelingenwet stelt:

“De maatregel van teruggrijving genomen ten opzichte van de vreemdeling bedoeld in § 4, die toegelaten wordt het Rijk binnen te komen, wordt van rechtswege gelijkgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten in de zin van artikel 7, eerste lid”.

Verzoeker kan niet het belang worden ontzegd tegen een beslissing tot teruggrijving die van rechtswege wordt gelijkgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Over de rechtspleging

Conform artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad, indien de verzoekende partij een synthesesmemorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

4. Onderzoek van het beroep tegen de beslissing tot teruggrijving die van rechtswege wordt gelijkgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten (hierna: de bestreden beslissing) .

4.1. In de synthesesmemorie kan het volgende worden gelezen:

“ II. Rappel procédural utile

4. Dans sa requête en annulation, la partie requérante a notamment dénoncé l'insuffisance de motivation de la décision du 15 février 2026, l'absence d'examen individualisé de sa situation, la violation du devoir de minutie, la méconnaissance de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 et la violation de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme.

5. La note d'observations soutient que ces moyens auraient déjà été rencontrés dans le cadre de la procédure en suspension d'extrême urgence et ajoute que l'intéressé serait signalé dans le SIS sur deux fondements distincts, à savoir, d'une part, une alerte relative à une décision de retour et, d'autre part, une alerte de refus d'entrée et de séjour.

6. Or, l'arrêt français désormais produit établit qu'au moins le signalement aux fins de non-admission — précisément celui qui correspond, par sa nature, à une logique de refus d'entrée et de séjour — a été judiciairement anéanti et devait être effacé. Cette donnée nouvelle commande une réévaluation complète de la portée de la défense administrative.

III. Discussion

A. La prémisse factuelle tirée d'un signalement SIS de non-admission ne peut plus être tenue pour exacte

7. La note d'observations affirme que le requérant serait encore visé par un signalement SIS et demande au Conseil de rejeter purement et simplement le recours au motif que les moyens seraient inchangés et déjà rejetés. Une telle présentation ne résiste toutefois pas à l'examen de la pièce nouvelle versée aux débats.

8. L'arrêt de la Cour administrative d'appel de Paris du 3 mars 2026 rappelle expressément que, par jugement du 4 février 2025, le tribunal administratif de Paris a annulé l'interdiction de retour de cinq ans et enjoint à l'administration française de procéder à l'effacement du signalement de Monsieur TRAORE aux fins de non-admission dans le SIS. L'appel du préfet de police a été rejeté. Il s'ensuit que l'effacement ordonné par le premier juge a été confirmé au degré d'appel.

9. Ainsi, la défense de la partie adverse, en tant qu'elle repose sur l'existence actuelle d'un signalement SIS de refus d'entrée et de séjour, est matériellement dépassée. À tout le moins, elle est devenue inexacte en ce qu'elle continue à présenter comme établi et opérant un fondement que la juridiction française compétente a précisément annulé et fait effacer.

10. La conséquence contentieuse est immédiate : un motif de police des étrangers ne peut être regardé comme pertinent lorsqu'il est adossé à une donnée européenne qui a cessé d'exister, ou dont l'effacement a été ordonné, sans qu'aucune vérification actualisée n'ait été opérée par l'autorité qui s'en prévaut. L'autorité administrative ne peut se satisfaire d'une photographie ancienne ou approximative de la situation SIS ; elle doit fonder sa décision et sa défense sur des données exactes, actuelles et juridiquement opérantes.

11. Le mémoire adverse révèle d'ailleurs une incohérence supplémentaire : il évoque un signalement « en Suède », alors que les références reprises dans la note commencent par « FRPR » et que l'arrêt français

produit rattache expressément le signalement litigieux au préfet de police de Paris. Cette discordance confirme, à elle seule, qu'aucun examen rigoureux et individualisé du fondement SIS n'a été réalisé.

B. L'arrêt français constitue une pièce nouvelle recevable et décisive dans le cadre du présent recours 12. La partie requérante n'introduit pas, par le présent mémoire, une cause juridique nouvelle étrangère au recours initial. Elle produit une pièce nouvelle qui confirme et objective un grief déjà invoqué dès l'origine, à savoir l'inexactitude, l'insuffisance et le caractère non individualisé du motif tiré du SIS.

13. Cette pièce est d'autant plus pertinente qu'elle n'ajoute pas un débat périphérique ; elle vient démontrer qu'un des socles factuels retenus par l'administration était, au minimum, contesté de manière sérieuse et, en réalité, déjà anéanti par le jugement du tribunal administratif de Paris du 4 février 2025, jugement dont l'appel n'était pas suspensif et qui a, depuis lors, été confirmé par l'arrêt du 3 mars 2026.

14. Le Conseil ne peut dès lors faire abstraction de cette évolution procédurale. À supposer même qu'il raisonne au regard de la situation existant au jour de l'acte attaqué, la pièce française confirme que le fondement de non-admission invoqué n'était pas juridiquement stabilisé au moment où l'Office des étrangers a statué le 15 février 2026. Et si le Conseil tient compte de la situation clarifiée par la procédure ultérieure, il ne peut que constater que la défense adverse persiste à invoquer un signalement dont l'effacement a été confirmé.

C. Le simple renvoi à l'arrêt rendu en extrême urgence ne saurait suffire

15. La note d'observations se borne pour l'essentiel à renvoyer à l'arrêt rendu le 25 février 2026 dans le cadre de l'extrême urgence. Une telle manière de conclure ne suffit pas à épuiser le débat en annulation.

16. D'une part, la procédure en suspension d'extrême urgence obéit à une économie propre et ne prive nullement le Conseil, saisi au fond, de son plein pouvoir de contrôle sur la légalité de l'acte. D'autre part, l'arrêt français du 3 mars 2026 n'était, par hypothèse, pas soumis au juge de l'extrême urgence lorsqu'il s'est prononcé le 25 février 2026.

17. La partie adverse ne peut donc pas opposer mécaniquement la motivation de l'ordonnance ou de l'arrêt d'extrême urgence à une pièce postérieure qui modifie substantiellement l'appréciation du motif SIS et met en évidence l'obsolescence de sa propre note.

D. L'inexactitude du motif SIS renforce les autres moyens déjà soulevés

18. Le présent élément nouveau ne neutralise pas seulement un motif ; il renforce l'ensemble des moyens déjà développés dans la requête. En effet, lorsqu'une décision de refoulement repose en partie sur une donnée matérielle inexacte, l'irrégularité rejaillit immédiatement sur l'obligation de motivation formelle, sur le devoir de minutie et sur l'absence d'examen sérieux de la situation individuelle de l'intéressé.

19. Cette carence est d'autant plus grave que la partie requérante a, dès son interpellation, fait état d'attaches familiales et privées particulièrement fortes en France : présence ancienne sur le territoire français, vie familiale avec ses enfants, liens personnels stables, activité professionnelle, démarches administratives en cours. Or la décision attaquée ne contient aucune mise en balance réelle de ces éléments avec les motifs invoqués à l'appui du refoulement.

20. L'arrêt de la Cour administrative d'appel de Paris confirme lui-même la densité des attaches de Monsieur [T.] en France. La juridiction française relève sa présence continue depuis 1999, l'existence de plusieurs enfants vivant régulièrement en France et le caractère disproportionné d'une interdiction de retour de cinq ans au regard de sa situation personnelle et familiale. Même si cette décision n'éteint pas, à elle seule, l'ensemble du débat belge, elle corrobore puissamment la réalité d'une vie privée et familiale substantielle que l'Office des étrangers ne pouvait traiter de manière stéréotypée.

21. En d'autres termes, à partir du moment où le motif SIS de non-admission tombe, ou à tout le moins apparaît profondément fragilisé, il devient encore plus manifeste que la décision attaquée ne repose pas sur une mise en balance sérieuse et individualisée, mais sur une logique automatique, abstraite et insuffisamment instruite.

E. Conséquence sur la légalité de l'acte attaqué

22. Il résulte de l'ensemble de ce qui précède que la décision de refoulement du 15 février 2026 n'a pas été prise au terme d'un examen exact, complet et actuel de la situation du requérant. Le motif tiré du SIS,

invoqué par l'administration puis repris dans la note d'observations, est au minimum entaché d'inexactitude matérielle en ce qui concerne le signalement de non-admission.

23. Un tel vice ne peut être regardé comme mineur. Il affecte la crédibilité du raisonnement administratif, vicie l'économie générale de la motivation et confirme la violation des obligations de minutie, de motivation adéquate et de prise en considération des éléments pertinents de la cause.

24. La décision attaquée doit dès lors être annulée, sans préjudice des autres moyens déjà exposés dans la requête introductive, lesquels demeurent intégralement maintenus et doivent être lus comme expressément repris au présent mémoire."

4.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat hij nagaat of de bestreden beslissing wettig is, niet of de nota met opmerkingen correct is opgesteld.

4.3. Verzoeker houdt blijkens de synthesesamenvatting (punt 4) vast aan de volgende onderdelen van de middelen van zijn verzoekschrift:

- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen *"in die zin dat de bestreden beslissing niet voldoende gemotiveerd is in feite en in rechte, geen rekening houdt met alle relevante elementen van de zaak en een kennelijk onjuiste beoordeling geeft van de persoonlijke situatie van de verzoeker"*;
- de zorgvuldigheidsplicht, *"een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, dat de administratieve autoriteit verplicht om alle relevante elementen zorgvuldig en onpartijdig te verzamelen en te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen die de rechten van de betrokkene ernstig kan schaden"*;
- artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet;
- artikel 8 van het EVRM;

4.4. De bestreden beslissing kan worden beschouwd als duidelijk gemotiveerd in feite en in rechte.

Ze steunt op drie aangekruiste motieven, waarbij motief (C) reeds volstaat om ze te schragen.

De feitelijke vaststelling dat verzoeker *"een van valsheid beticht"*, *"vervalst"* of *"totaal vals"* Zweeds verblijfsdocument bij zich had en hij dus niet meer beschikt over een geldig verblijfsdocument, vormt de feitelijke grondslag voor de toepassing van artikel 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet (motieven C en D). Deze bepaling werd weliswaar niet uitdrukkelijk omcirkeld in de bestreden beslissing maar dat ze van toepassing is en niet artikel 3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, blijkt duidelijk uit de inhoud van de eerste vermelde bepaling: *"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :*

(...)

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"

Normaliter kon verzoeker het Rijk betreden met een geldig Malinees paspoort en zijn Zweedse verblijfskaart. Vermits deze kaart echter geen geldige kaart blijkt te zijn, valt verzoeker terug op enkel een geldig Malinees paspoort zodat hij niet in het bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten.

Verder wordt ook nog motief H aangekruist en wordt erop gewezen dat verzoeker ter fine van weigering van toegang en verblijf staat signaleerd op het grondgebied van de lidstaten. Ook hier werd artikel 3, eerste lid, 5°, niet omcirkeld maar dat deze bepaling van toepassing is en niet artikel 3, eerste lid, 8° of 9° van de Vreemdelingenwet, blijkt duidelijk uit de inhoud van de eerste vermelde bepaling: *"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :*

(...)

5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang en verblijf signaleerd staat in het SIS of in de Algemene Nationale Gegevensbank;"

Gelet op het gestelde in punt 2.2., met name dat de beslissing tot terughouding van rechtswege wordt gelijkgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten, kan worden geconcludeerd dat dit bevel dan mutatis mutandis steunt op de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 5° van de Vreemdelingenwet, waarbij de verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet reeds een voldoende schragend motief vormt voor het bevel om het grondgebied te verlaten.

De vaststelling dat verzoeker niet beschikt over een geldige Zweedse verblijfskaart en bijkomend de vaststelling dat hij ter fine van weigering van toegang gesignaleerd staat, zijn elementen die verzoekers zaak kenmerken en dus kan de motivering van de bestreden beslissing bezwaarlijk worden beschouwd als stereotiep. Alleszins, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich alleszins nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verder toont verzoeker niet aan dat de motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Een schending daarvan blijkt bijgevolg niet, te meer daar verzoeker de motieven van de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert. Deze inhoudelijke kritiek wordt verder beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

4.5. Kernpunt van verzoekers betoog is dat op grond van een arrest van het Hof van Beroep van Parijs (*“la Cour administrative d’appel de Paris”*) van 3 maart 2026, de in de bestreden beslissing aangehaalde verwijzing naar een SIS-signalering niet langer een feitelijke grondslag heeft en dus feitelijk foutief is. Immers heeft het voormelde Hof in zijn arrest van 3 maart 2026, het beroep verworpen dat de prefect van de politie had ingesteld tegen een vonnis van de administratieve rechtbank van Parijs van 4 februari 2025, waarbij een inreisverbod van vijf jaar werd vernietigd en waarbij de Franse overheid werd opgedragen de SIS-signalering van verzoeker te wissen. Volgens verzoeker bevestigt het arrest van het Hof van Beroep ook zijn nauwe banden met Frankrijk die hij heeft aangehaald in zijn verzoekschrift. Doordat de SIS-signalering vervalt is verzoeker van oordeel dat de bestreden beslissing niet berust op een serieuze en geïndividualiseerde afweging maar op een automatische, abstracte redenering die onvoldoende onderbouwd is.

4.6. Het arrest van het Hof van Beroep van Parijs van 3 maart 2026 dateert van na de bestreden beslissing en ook van na het in punt 1.4. bedoelde arrest. De Raad treedt in de huidige betwisting op als annulatierechter die een *ex tunc* toetsing uitoefent. Verweerder kan niet worden verweten de zorgvuldigheidsplicht te hebben geschonden, een manifeste appreciatiefout te hebben begaan of een kennelijk onredelijke beslissing te hebben getroffen, door geen rekening te houden met stukken die dateren van na het treffen van de bestreden beslissing. Het vonnis van de administratieve rechtbank van Parijs waarbij een inreisverbod van vijf jaar werd vernietigd en waarbij de Franse overheid werd opgedragen de SIS-signalering van verzoeker te wissen, dateert van 4 februari 2025 en het bestond dus voor het treffen van de bestreden beslissing, maar verzoeker heeft dit niet kenbaar gemaakt aan verweerder voordat hij de bestreden beslissing trof zodat hij er eveneens geen rekening mee kon houden. De Raad wijst nog op wat in zijn in punt 1.4. bedoelde arrest kan worden gelezen: *“In het verzoekschrift wordt geen uitleg verstrekt over een lopende rechtszaak en stuk 6 gevoegd bij het verzoekschrift, dat ook een oproeping voor een rechtszaak bevat, biedt daarover ook geen uitsluitel. Hieruit kan hoegenaamd niet afgeleid worden dat verzoekers verblijfssituatie het voorwerp is van de rechtszaak, aangespannen door de “Préfecture de Police” tegen verzoeker die voorkomt op 18 februari 2026. In het stuk dat uitgaat van de “Cour Administrative d’appel de Paris” en dat gericht is aan een advocaat, kan overigens gelezen worden dat de procedure hoofdzakelijk schriftelijk van aard is en dat verzoekers aanwezigheid niet vereist is.”*

4.7. Maar zelfs als het door verzoeker aangehaalde vonnis en arrest van Franse rechtscolleges moeten worden betrokken in de voorliggende betwisting en de toepassing van artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet (artikel 7, eerste lid, 5°) vervalt omdat de onderliggende SIS-seining van verzoeker moet worden geacht nooit te hebben bestaan omdat deze definitief werd vernietigd door een Frans rechtscollege, kan de Raad er enkel op wijzen dat de bestreden beslissing reeds afdoende geschraagd wordt door de toepassing van artikel 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet (artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet). De vaststelling dat verzoeker niet beschikte over een geldige Zweedse verblijfskaart en dus niet het Rijk kon betreden (of er verblijven) enkel op grond van een geldig Malinees paspoort, blijft overeind. Verzoeker betwist dit immers niet. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat wanneer de bestreden beslissing gedeeltelijk steunt op een materieel onjuist gegeven, die onregelmatigheid

onmiddellijk afstraalt op de verplichting tot formele motivering, op de zorgvuldigheidsplicht en op het ontbreken van een ernstig onderzoek van de individuele situatie van verzoeker.

4.8. Voor wat betreft verzoekers grieven inzake artikel 8 van het EVRM/artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: in punt 3.3.5.2. van het in punt 1.3. bedoelde arrest werd gesteld, toen het vonnis en het arrest van de Franse rechtscolleges nog niet voorlagen, en wat thans hernomen kan worden in een ex-tunc toetsing:

“Het is waar dat de eerste bestreden beslissing geen afwegingen bevat over het door verzoeker aangekaarte privé-en gezinsleven in Frankrijk. Echter kan verzoeker dergelijke afwegingen maar verwachten indien blijkt dat het hem toegestaan is om een privé-en gezinsleven te leiden in Frankrijk, wat op het eerste zicht niet het geval blijkt te zijn. Immers zijn er de SIS-signalerings van verzoeker, ingevoerd door de Franse autoriteiten, waarvan de eerste bestreden beslissing gewag maakt en die steun vinden in het administratief dossier. Het betreft dus geen loutere “soupçons” vanwege de verwerende partij. Zoals hierboven werd aangegeven, blijkt uit het “Grensverslag” van 15 februari 2026 namelijk dat “Betrokkene is geseind:

1) Onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerbesluit is uitgevaardigd - Artikel 3 van Verordening (EU) 2018/1860 seining: FRPR000021181150000

2) Weigering van toegang tot en verblijf van een onderdaan van een derde land op het grondgebied van de lidstaten - Artikel 24 & 25 Seining FRPR000021181210000”.

Het blijkt dus vooreerst dat verzoeker een terugkeerbesluit kreeg uitgevaardigd. Uit het administratief dossier (stukken 11 en 12), bevestigd door bijkomende verduidelijkende informatie neergelegd door de verwerende partij ter terechtzitting, blijkt dat aan het terugkeerbesluit dat aanleiding gaf tot “Artikel 3 van Verordening (EU) 2018/1860 seining: FRPR000021181150000”, geen inreisverbod gekoppeld is. Aan “Seining FRPR000021181210000” blijkt wel een inreisverbod voor 5 jaar vast te hangen, waarbij een waslijst aan feiten opgelijst worden zoals diefstal en drugsdelicten. Dit blijkt uit de nota en bijkomende verduidelijkende informatie neergelegd door de verwerende partij ter terechtzitting. Het inreisverbod werd getroffen op 31 juli 2024, werd betekend op 9 augustus 2024 en gaat in op het ogenblik dat betrokkene het Schengengrondgebied verlaten heeft. Vermits verzoeker volgens de vaststellingen in de nota, die niet worden tegengesproken door de verzoekende partij ter terechtzitting, blijkens de stempels in zijn paspoort op 9 december 2025 het Schengengrondgebied verlaten heeft via de luchthaven van Orly in Frankrijk met bestemming Bamako waar hij verbleven heeft tot aan zijn vertrek op 14 februari 2026, betekent dit dat het inreisverbod zeker op 9 december 2025 is ingegaan. In het verzoekschrift wordt niets concreets ingebracht tegen de SIS-signalerings en de verzoekende partij reageert ter terechtzitting totaal niet op de vaststellingen hierover in de nota alsook in de informatie die de verwerende partij ter terechtzitting neerlegt ter verduidelijking van deze signalering. Het blijkt niet, minstens wordt niet aangetoond dat het door de Franse autoriteiten uitgevaardigd inreisverbod niet langer geldig zou zijn. De Raad kan uit de voorliggende gegevens dan ook niet anders dan afleiden dat verzoeker door de Franse autoriteiten een terugkeerbesluit kreeg opgelegd alsook een inreisverbod kreeg uitgevaardigd voor 5 jaar en dat dit zeker is ingegaan op 9 december 2025. Redelijkerwijs kan de Raad ervan uitgaan dat de Franse autoriteiten bij het opleggen van deze beslissingen afwegingen gemaakt hebben met betrekking tot verzoekers gezins-en privéleven in Frankrijk. Gezien de elementen die ter beschikking staan van de Raad en gezien de zeer karige concrete uitleg van de verzoekende partij over haar verblijfssituatie in Frankrijk en in het bijzonder over de stukken die hierover gevoegd werden bij het verzoekschrift, komt de Raad tot de conclusie dat verzoeker geen belang kan putten uit het gebrek aan afwegingen in de eerste bestreden beslissing over zijn gezins-en privéleven in Frankrijk. Deze beoordeling dringt zich des te meer op gezien verzoeker zoals hierna blijkt in Frankrijk wel aanvragen heeft ingediend voor een verblijfsvergunning op grond van een privé-en gezinsleven aldaar, maar tot op heden er niet in geslaagd is om een dergelijke vergunning om deze reden ook daadwerkelijk te bekomen, ook al verklaart verzoeker tijdens zijn gehoor op 15 en 16 februari 2026 dat hij een verblijfstitel heeft in Frankrijk en dit op basis van zijn kinderen. De bestreden beslissing verhindert voorts niet dat verzoeker vanuit Casablanca naar waar hij zal worden teruggedreven, een vlucht neemt naar Parijs als hij beschikt over een geldig visum in zijn paspoort. Verzoeker heeft immers geen geldige Franse verblijfstitel (uit stuk 6 blijkt dat hij slechts beschikte over een Franse verblijfstitel van 2018 tot 2020) noch een geldige verblijfstitel uitgereikt door een andere E.U.-lidstaat. Verzoeker wist ook bij zijn vertrek in december 2025 dat hij Frankrijk slechts opnieuw kon betreden aan de hand van een consulaire visum. Dit blijkt uit stuk 6 gevoegd bij het verzoekschrift dat onder meer kopieën van ontvangstbewijzen bevat van een aanvraag tot het bekomen van een eerste verblijfskaart, die door verzoeker werden ingediend omwille van het privé-en gezinsleven. De ontvangstbewijzen vermelden immers “a demandé la délivrance d'un premier titre de séjour portant la mention vie privée et familiale”. Ze hebben betrekking op 2024, behalve één die uitgereikt werd op oktober 2025, geldig tot april 2026. Er ontbreekt hierop echter wel een foto van verzoeker, zoals al werd opgemerkt in het bovenvermeld Grensverslag van 15 februari 2026. De voormelde ontvangstbewijzen zijn moeilijk leesbaar maar de Raad leest er wel telkens op: “Pour passage en CTS, jusqu'à décision préfectorale, ce récépissé ne permet pas une nouvelle entrée en France sans visa consulaire”. Verzoeker kan derhalve in Casablanca rechtstreeks met de Franse autoriteiten uitklaren of de diverse bij het verzoekschrift gevoegde ontvangstbewijzen van een aanvraag voor een verblijfsvergunning, hem de afgifte van een consulaire visum

kunnen opleveren ondanks het in voege gegane inreisverbod. Dat één en ander op het vlak van het verblijf van verzoeker in Frankrijk minstens eerst moet uitgeklaard worden, blijkt ook uit het “Grensverslag” van 15 februari 2026 waarin kan gelezen worden “Hij wil graag een advocaat in het gesloten centrum raadplegen, aangezien er volgens hem een lopende rechtszaak in Frankrijk is met betrekking tot zijn statuut”. In het verzoekschrift wordt geen uitleg verstrekt over een lopende rechtszaak en stuk 6 gevoegd bij het verzoekschrift, dat ook een oproeping voor een rechtszaak bevat, biedt daarover ook geen uitsluitel. Hieruit kan hoegenaamd niet afgeleid worden dat verzoekers verblijfssituatie het voorwerp is van de rechtszaak, aangespannen door de “Préfecture de Police” tegen verzoeker die voorkomt op 18 februari 2026. In het stuk dat uitgaat van de “Cour Administrative d’appel de Paris” en dat gericht is aan een advocaat, kan overigens gelezen worden dat de procedure hoofdzakelijk schriftelijk van aard is en dat verzoekers aanwezigheid niet vereist is. De overige stukken die verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt die veelal niet of slecht leesbaar zijn en waarover bovendien weinig of geen informatie verstrekt wordt in het verzoekschrift maar waarbij de Raad ervan uitgaat dat ze verzoekers claim moeten ondersteunen van een privé-en gezinsleven in Frankrijk en die betreffen, “2.Copie des actes de naissance des enfants”, “3. Contrat de travail”, “4. Fiches de salaires de 2020-2026”, « 5. Photos du requérant avec ses enfants » , « 6. Identités du requérant et sa famille » , « 7.Elements de la vie privée”, waarbij de stukken gevoegd onder stuk 7, een Frans rijbewijs betreft geldig tot 2028 en een Frans verzekeringsbewijs voor ziektes geldig van februari 2026 tot februari 2027, kunnen niet tot een ander oordeel leiden. Al de voormelde documenten kunnen immers niet aantonen dat het verzoeker ondanks het Frans inreisverbod toegestaan is om een privé-en gezinsleven te leiden in Frankrijk. Dezelfde vaststelling geldt voor verzoekers theoretische beschouwingen in het verzoekschrift over artikel 8 EVRM en een bij het verzoekschrift gevoegde arrest van de Raad van 21 januari 2021. Dit betreft andermans zaak en handelt over een persoon die een geldige Franse verblijfskaart had met vermelding “vie privée et familiale”, wat niet verzoekers situatie is”.

4.9. Als de Raad rekening moet houden met het door verzoeker aangehaalde vonnis en arrest van Franse rechtscolleges: uit de stukken die verzoeker bijbrengt blijkt dat de prefect van de politie op 31 juli 2024, naast een inreisverbod en een SIS-signalering van verzoeker, ook nog de volgende beslissingen trof: een verwerping van een verblijfsaanvraag en een bevel om het Franse grondgebied onmiddellijk te verlaten met vaststelling van de bestemming. Deze laatste twee beslissingen werden niet vernietigd door de administratieve rechtbank van Parijs en ook het Hof van Beroep van Parijs heeft deze beslissingen overeind gehouden. De Raad leest voorts in het arrest van het Hof van Beroep van Parijs dat het inreisverbod van 5 jaar disproportioneel is aangezien verzoekers kinderen hetzij de Franse nationaliteit hebben hetzij op legale wijze in het Rijk verblijven (“... ses enfants sont soit français soit résident régulièrement en France et la durée d’interdiction de retour sur le territoire français pour cinq ans qui a été prononcée à son encontre présente ainsi un caractère disproportionné”). Het werd dus niet disproportioneel geacht om verzoeker, van wie in het arrest ook werd aangestipt dat hij continu tot aan zijn vertrek in Frankrijk heeft verbleven, om deze redenen geen verblijfsvergunning te verschaffen en evenmin om een bevel om het grondgebied te verlaten zonder uitvoeringstermijn uit te reiken. Bijgevolg kan nog steeds worden gesteld dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM/artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Immers blijkt dat het verzoeker niet is toegestaan om een privé- en gezinsleven te leiden in Frankrijk. Verzoeker heeft in Frankrijk wel aanvragen ingediend voor een verblijfsvergunning op grond van een privé- en gezinsleven aldaar, maar is er tot op heden niet in geslaagd om een dergelijke vergunning daadwerkelijk te verkrijgen, ook al verklaart verzoeker, die blijkens het administratief dossier wel degelijk gehoord werd, dit op 15 en 16 februari 2026, dat hij een verblijfstitel heeft in Frankrijk en dit in functie van zijn kinderen. Verzoeker heeft immers geen geldige Franse verblijfstitel (uit stuk 6 blijkt dat hij slechts beschikte over een Franse verblijfstitel van 2018 tot 2020), en ook geen geldige verblijfstitel uitgereikt door een andere EU-lidstaat. Verzoeker wist ook bij zijn vertrek in december 2025 dat hij Frankrijk slechts opnieuw kon betreden aan de hand van een consulaire visum. Dit blijkt uit stuk 6 gevoegd bij het UDN-verzoekschrift dat onder meer kopieën van ontvangstbewijzen bevat van een aanvraag tot afgifte van een eerste verblijfskaart, die door verzoeker werden ingediend omwille van het privé-en gezinsleven. De ontvangstbewijzen vermelden immers “a demandé la délivrance d’un premier titre de séjour portant la mention vie privée et familiale”. Ze hebben betrekking op 2024, behalve één dat werd uitgereikt op oktober 2025, geldig tot april 2026. Er ontbreekt hierop echter wel een foto van verzoeker. De voormelde ontvangstbewijzen zijn moeilijk leesbaar maar de Raad leest er wel telkens in: “Pour passage en CTS, jusqu’à décision préfectorale, ce récépissé ne permet pas une nouvelle entrée en France sans visa consulaire”. De overige stukken die verzoeker aan zijn UDN-verzoekschrift toevoegt waarover bovendien weinig of geen informatie wordt verstrekt in het verzoekschrift maar waarbij de Raad ervan uitgaat dat ze verzoekers claim moeten ondersteunen van een privé- en gezinsleven in Frankrijk en die betreffen, “2.Copie des actes de naissance des enfants”, “3. Contrat de travail”, “4. Fiches de salaires de 2020-2026”, « 5. Photos du requérant avec ses enfants » , « 6. Identités du requérant et sa famille » , « 7.Elements de la vie privée”, waarbij de stukken gevoegd onder stuk 7, een Frans rijbewijs betreft geldig tot 2028 en een Frans verzekeringsbewijs voor ziektes geldig van februari 2026 tot februari 2027, kunnen niet tot een ander oordeel leiden. Al de voormelde documenten kunnen immers niet aantonen dat het verzoeker is toegestaan om een privé- en gezinsleven te leiden in Frankrijk. Dezelfde vaststelling geldt voor het bij het UDN-verzoekschrift gevoegde arrest van de Raad van 21 januari 2021. Dit betreft andermans zaak en handelt over een persoon die een geldige Franse verblijfskaart had met vermelding “vie privée et familiale”, wat niet verzoekers situatie

is. De thans bij het verzoekschrift gevoegde stukken die niet zijn voorzien van enige inventaris en die evenmin worden besproken in het verzoekschrift, kunnen niet leiden tot een ander oordeel omdat het dezelfde stukken betreft, anders genummerd.

4.10. De vaststelling dat het verzoeker niet is toegestaan om een privé- en gezinsleven te leiden in Frankrijk, dringt zich des te meer op gezien in het arrest van het Hof van Beroep van Parijs van 3 maart 2026 kan worden gelezen dat verzoeker niet aantoont dat hij op duurzame wijze is betrokken bij het onderhoud en de opvoeding van zijn kinderen, dit ondanks de overlegging van familiefoto's en attesten van zijn opeenvolgende partner (*"nonobstant la production de photographies de famille et d'attestations de ses compagnes successives"*). Voor één kind zijn er wel vrij regelmatige betalingen sinds 2010, maar geen bewijs van betrokkenheid bij de opvoeding van het kind. Voor de zes andere kinderen is er enkel een bewijs van regelmatige overschrijvingen in 2023-2024 en ook daar ontbreekt elk bewijs van daadwerkelijke betrokkenheid bij hun opvoeding. Met mevrouw S., een landgenote van verzoeker die houder is van een verblijfskaart, en de moeder is van zes van zijn zeven kinderen, geboren tussen 2012 en 2024, woont hij niet langer samen en mevrouw A.T. die de moeder is van zijn eerste kind, wordt bestempeld als een vroegere partner. Dit, samen genomen met de vaststelling in het arrest dat verzoeker zes veroordelingen heeft opgelopen tussen 2006 en 2022 met vijf jaar gevangenisstraf in het totaal, is redelijkerwijs de reden waarom de beslissingen van de prefect van politie tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot de weigering van afgifte van een verblijfsvergunning overeind blijven.

4.11. De middelen zijn bijgevolg ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA